

ikke en beboelseslejlighed, kan udlejeren i henhold til § 85, stk. 2 og 3, fremsætte krav om lejeforhøjelse, hvis øverste grænse fremgår af følgende oversigter:

a) *Hus eller husrum, der var eller havde været udlejet den 1. september 1939:*

I 1955:	25 pct.
Fra 1. april 1956:	30 —
— 1. — 1957:	35 —

over den leje, der gjaldt den 1. september 1939.

b) *Hus eller husrum, hvor udlejning første gang har fundet sted i tiden fra 1. september 1939 til 31. december 1945:*

I 1955:	15 pct.
Fra 1. april 1956:	20 —
— 1. — 1957:	25 —

over den leje, der gjaldt ved det pågældende hus' eller husrums første udlejning.

c) *Hus eller husrum, hvor udlejning første gang har fundet sted i tiden fra 1. januar 1946 til 31. december 1948:*

I 1955:	5 pct.
Fra 1. april 1956:	10 —
— 1. — 1957:	15 —

over den leje, der gjaldt ved det pågældende hus' eller husrums første udlejning.

Stk. 5 indeholder regler om fremsættelse af kravet m. m., som for en stor del svarer til de for beboelseslejligheder angivne.

Bestemmelserne om ovennævnte forhøjelser ændredes væsentligt under behandlingen i folketinget, hvor satsernes størrelse var et af hovedstridspunkterne under forhandlingerne.

Når forhøjelserne for så vidt angår *beboelseslejligheder* er væsentligt større end foreslået i det oprindelige lovforslag, skyldes det foruden hensynet til driftsudgifternes dækning navnlig, at dette var sammenkædet med et samtidigt af finansministeren fremsat forslag til lov om en overordentlig skat til staten af faste ejendomme, som det ikke lykkedes regeringen at få gennemført (se side 400). Efter dette lovforslag, som i forbindelse med forslaget til nærværende lov bl. a. tilsigtede en vis *udjævning af lejeniveauerne* i det ældre og det nyere byggeri, kunne den foreslåede skat gennem lejeforhøjelser overvælttes på lejerne som et tillæg til de i nærværende lov omhandlede forhøjelser. (Se i denne forbindelse også den side 190 omtalte lov om forøgelse af den kommunale ejendomsbeskatning i købstæderne m. v., der fremkom